



## Repertoriul jurisprudenței

**Cauza C-637/13 P**

**Laufen Austria AG  
împotriva  
Comisiei Europene**

„Recurs – Înțelegeri – Piețele belgiană, germană, franceză, italiană, neerlandeză și austriacă ale produselor și accesoriilor pentru baie – Coordonarea prețurilor de vânzare și schimbul de informații comerciale sensibile – Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Articolul 23 alineatul (2) – Plafon de 10 % din cifra de afaceri – Orientările privind calcularea amenzilor din 2006 – Obligația de motivare – Principiul egalității de tratament – Exercitarea competenței de fond”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera întâi) din 26 ianuarie 2017

1. *Concurență – Amenzi – Quantum – Stabilire – Quantum maxim – Calcul – Cifra de afaceri care trebuie luată în considerare – Întreprindere achiziționată de o altă întreprindere care a constituit o entitate economică distinctă la momentul încălcării – Luare în considerare a cifrei de afaceri proprii fiecăreia dintre aceste entități economice*

*[art. 101 TFUE; Regulamentul nr. 1/2003 al Consiliului, art. 23 alin. (2)]*

2. *Recurs – Competența Curții – Repunere în discuție, pentru motive de echitate, a aprecierii efectuate de Tribunal cu privire la quantumul amenzilor aplicate unor întreprinderi care au încălcat normele de concurență din tratat – Excludere*

*(art. 256 TFUE și 261 TFUE; Statutul Curții de Justiție, art. 58 primul paragraf; Regulamentul nr. 1/2003 al Consiliului, art. 31)*

3. *Concurență – Amenzi – Quantum – Stabilire – Stabilirea quantumului de bază – Gravitatea încălcării – Taxă de intrare – Factori care trebuie luați în considerare – Respectarea principiului proporționalității*

*[art. 101 TFUE; Regulamentul nr. 1/2003 al Consiliului, art. 23 alin. (2) și (3); Comunicarea 2006/C 210/02 a Comisiei, punctele 21, 23 și 25]*

4. *Concurență – Amenzi – Quantum – Stabilire – Criterii – Gravitatea încălcării – Elemente de apreciere*

*[art. 101 TFUE; Regulamentul nr. 1/2003 al Consiliului, art. 23 alin. (3); Comunicarea 2006/C 210/02 a Comisiei, punctele 19-23 și 25]*

5. *Concurență – Amenzi – Cuantum – Stabilire – Control jurisdicțional – Competența de fond a instanței Uniunii – Întindere – Limită – Respectarea principiului egalității de tratament – Luarea în considerare a diferențelor și a circumstanțelor proprii întreprinderilor în cauză*

*[art. 101 alin. (1) TFUE; Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 20 și 21; Regulamentul nr. 1/2003 al Consiliului, art. 23 alin. (3); Comunicarea 2006/C 210/02 a Comisiei, punctele 13, 19-22, 25, 28 și 29]*

6. *Recurs – Motive – Motivare a unei hotărâri viciată de o încălcare a dreptului Uniunii – Dispozitiv întemeiat pentru alte motive de drept – Respingere*

*[art. 256 alin. (1) al doilea paragraf TFUE; Statutul Curții de Justiție, art. 58 primul paragraf]*

7. *Recurs – Motive – Controlul exercitat de Curte cu privire la aprecierea elementelor de fapt și a elementelor de probă – Excludere, cu excepția cazurilor de denaturare*

*[art. 256 alin. (1) al doilea paragraf TFUE; Statutul Curții de Justiție, art. 58 primul paragraf]*

1. În cazul în care o întreprindere considerată de Comisie ca fiind răspunzătoare de o încălcare a articolului 101 TFUE este achiziționată de o altă întreprindere în cadrul căreia își păstrează, ca filială, calitatea de entitate economică distinctă, Comisia trebuie să țină seama de cifra de afaceri proprie fiecăreia dintre aceste entități economice pentru perioada achiziționării pentru a le aplica, dacă este cazul, plafonul de 10 % din cifra de afaceri totală realizată în cursul exercițiului social precedent, stabilit la articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1/2003.

În această privință, obiectivul urmărit prin stabilirea, la articolul 23 alineatul (2), a unui plafon de 10 % din cifra de afaceri a fiecărei întreprinderi care a participat la încălcare este în special acela de a evita ca aplicarea unei amenzi într-un cuantum superior acestui plafon să depășească capacitatea de plată a întreprinderii la data la care aceasta este recunoscută ca fiind răspunzătoare pentru încălcare și la care i se aplică de către Comisie o sancțiune pecuniară. Această constatare este susținută de articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1/2003, care impune, în ceea ce privește plafonul de 10 %, ca acesta să fie calculat pe baza exercițiului financiar din anul care precedă decizia Comisiei de sancționare a unei încălcări. Or, o astfel de cerință este respectată întru totul în cazul în care acest plafon este stabilit doar pe baza cifrei de afaceri a filialei, în ceea ce privește amenda care îi este aplicată cu titlu exclusiv, pentru perioada anterioară achiziționării sale de către societatea-mamă.

Rezultă că, întrucât răspunderea unei societăți-mamă nu poate fi reținută pentru o încălcare săvârșită de filiala sa înainte de data achiziționării acesteia, Comisia trebuie să țină seama de cifra de afaceri proprie acestei filiale realizată în cursul exercițiului financiar care precedă anul de adoptare a deciziei care sancționează încălcarea pentru calculul plafonului de 10 %. În consecință, atunci când se operează o distincție între o primă perioadă, pentru care se reține numai răspunderea filialei pentru încălcare, și o a doua perioadă, pentru care se reține răspunderea pentru încălcare a societății-mamă în solidar cu filiala sa, Comisia este ținută, în temeiul articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, să verifice dacă partea din amendă pentru a cărei plată nu se reține răspunderea în solidar a societății-mamă nu depășește plafonul de 10 % din cifra de afaceri a filialei.

(a se vedea punctele 44 și 46-50)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctul 59)

3. Pentru stabilirea cuantumurilor amenzilor aplicate pentru încălcarea normelor de concurență trebuie să se țină seama de durata încălcării și de toate elementele de natură să intre în aprecierea gravității acesteia. Printre elementele de natură să intre în aprecierea gravității încălcărilor figurează comportamentul fiecăreia dintre întreprinderi, rolul avut de fiecare dintre acestea în instituirea înțelegerii, beneficiul pe care l-au putut obține din aceasta, dimensiunea întreprinderilor și valoarea mărfurilor în discuție, precum și riscul pe care încălcările de acest tip îl reprezintă pentru obiectivele Uniunii.

Împrejurarea că o întreprindere nu aparține „nucleului dur” al înțelegerii, în special pentru motivul că nu contribuise la geneza și la menținerea acesteia, nu este, în orice caz, susceptibilă să demonstreze că Tribunalul ar fi trebuit să considere că coeficienți „gravitatea încălcării” și „sumă suplimentară” la rata de 15 % nu sunt adecvați sau sunt prea ridicați, din moment ce un asemenea procentaj se justifica prin însăși natura încălcării în cauză, și anume o coordonare a creșterilor de prețuri. Astfel, o asemenea încălcare se numără printre restrângerile cele mai grave ale concurenței în sensul punctelor 23 și 25 din Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003 și o asemenea rată de 15 % corespunde ratei celei mai scăzute din intervalul sancțiunilor prevăzut pentru astfel de încălcări în temeiul acestor orientări.

Prin urmare, Tribunalul poate să considere în mod întemeiat că Comisia nu a încălcat principiul proporționalității stabilind coeficienții „gravitatea încălcării” și „sumă suplimentară” la o rată de 15 %, în pofida sferei geografice reduse a participării întreprinderii la încălcarea în cauză.

(a se vedea punctele 60, 61 și 64-66)

4. Deși, pentru aprecierea gravității unei încălcări a dispozițiilor articolului 101 TFUE și, prin urmare, pentru stabilirea cuantumului amenzii care trebuie aplicată, se poate ține seama, printre altele, de sfera geografică a încălcării, împrejurarea că o încălcare acoperă o sferă geografică mai mare decât alta nu poate, ca atare, implica în mod necesar că această primă încălcare, considerată în ansamblul său și în special în raport cu natura sa, trebuie să fie calificată ca fiind mai gravă decât a doua și ca justificând astfel stabilirea unor coeficienți „gravitatea încălcării” și „sumă suplimentară” superiori celor reținuți pentru calculul amenzii care sancționează această a doua încălcare.

(a se vedea punctul 68)

5. Respectarea principiului egalității de tratament se impune Tribunalului nu numai în cadrul exercitării controlului său cu privire la legalitatea deciziei Comisiei de aplicare a amenzilor, ci și în exercitarea competenței sale de fond. Astfel, exercitarea unei asemenea competențe nu poate da naștere, cu ocazia stabilirii cuantumului amenzilor aplicate, unei discriminări între întreprinderile care au participat la un acord sau la o practică concertată contrară articolului 101 alineatul (1) TFUE.

Luarea în considerare, pentru aprecierea gravității unei încălcări, în temeiul aceluiași principiu, a unor diferențe între întreprinderile care au participat la aceeași înțelegere, în special în raport cu sfera geografică a participărilor lor respective, nu trebuie să intervină în mod necesar la stabilirea coeficienților „gravitatea încălcării” și „sumă suplimentară”, ci poate interveni într-un alt stadiu al calculului amenzii, cum ar fi la ajustarea cuantumului de bază în funcție de circumstanțe atenuante și agravante, în temeiul punctelor 28 și 29 din Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003. Asemenea diferențe pot să transpară și prin intermediul valorii vânzărilor reținute pentru calcularea cuantumului de bază al amenzii întrucât această valoare reflectă, pentru fiecare întreprindere participantă, importanța participării sale la încălcarea în cauză, conform punctului 13 din Orientările din 2006, care permite să se ia ca punct de plecare pentru calcularea amenzilor un quantum care reflectă importanța economică a încălcării și ponderea întreprinderii în cadrul acesteia.

(a se vedea punctele 70-72)

6. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 74 și 75)

7. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctul 81)